

הנחיות פרקליט המדינה	הנחיית פרקליט המדינה מספר 2.22 - פרסום, החזקה וצריכה של חומר תועבה ובו דמותו של קטין
	כז' אב התשע"ו, 31 אוגוסט 2016

2.22 - פרסום, החזקה וצריכה של חומר תועבה ובו דמותו של קטין

מטרת הנחיה זו היא להתוות את דרכי הטיפול בעבירה של פרסום דבר "תועבה ובו דמותו של קטין", החזקתו או צריכתו¹ (להלן גם: "פדופיליה ממוחשבת" או "תוכן פדופילי").

המסגרת נורמטיבית:

1. העבירה של פרסום תכנים פדופיליים מוגדרת בסעיף 214(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 באופן הבא:

"המפרסם פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, לרבות הדמיית קטין או ציור של קטין, דינו – מאסר חמש שנים".

סעיף 214(ב2) לחוק קובע כי אם נעברה העבירה בידי האחראי על הקטין או בהסכמתו, יוחמר העונש לעשר שנות מאסר.

עבירות ההחזקה או הצריכה של תכנים פדופיליים מוגדרות בסעיף 214(ב3) לחוק העונשין באופן הבא:

"המחזיק ברשותו פרסום תועבה ובו דמותו של קטין או הצורך פרסום כאמור אף בלי להחזיק בו, דינו - מאסר שנה; לענין סעיף קטן זה, "מחזיק" או "צורך" - למעט המחזיק או הצורך באקראי ובתום לב".

כללי:

2. החומר הפדופילי כולל מגוון של תכנים מיניים בהם מופיעה דמותו של קטין: החל בקטינים המצולמים בעירום מלא או חלקי², דרך צילומים של קטינים במצבים מיניים

¹ האיסור על צריכת התכנים הפדופיליים, לצד האיסורים על פרסום והחזקה של התכנים, הוסף בחוק העונשין (תיקון מס' 118), התשע"ה – 2014, שנכנס לתוקף ביום 25.11.2014.

שונים, לבדם או ביחד עם אדם אחד או יותר, ועד מצבים בהם מופעלת אלימות מינית של ממש כלפי קטינים. החומר הפדופילי מתאפיין בהחפצת גוף הקטין ככלי לשימוש וניצול מיני. יצוין כי בכל הנוגע לעבירת הפרסום המנויה בסעיף 214(ב) לחוק העונשין, יבואו בגדר התוכן הפדופילי גם "הדמיית קטין או ציור של קטין".

3. עבירות הפדופיליה הממוחשבת אמנם אינן מגלמות פגיעה מינית ישירה של הנאשם בקטין, אולם בהחלט מגלמות פגיעה עקיפה וחמורה בקטינים. החומרה שבביצוע העבירות של פרסום, החזקת וצריכת תכנים פדופיליים מוצאת את ביטויה, בין היתר, באלה³:

א. ביצוע העבירות מעודד את תעשיית הפדופיליה הממוחשבת ברשת, שבמסגרתה נאנסיים קטינים או נפגעים מינית, לעיתים באכזריות, לצורך ייצור התכנים האמורים.

ב. ביצוע העבירות משעתק את הפגיעה בקטינים שמופיעים במיצג הפדופילי, על-ידי חילול כבודם ופרטיותם.

ג. בכל הנוגע לעבירת הפרסום, ובמידה מסוימת גם לגבי עבירות ההחזקה והצריכה, ביצוע העבירות עלול לפגוע ברגשותיהם של קטינים ובמשתמשי רשת נוספים שיחשפו לתכנים הפדופיליים (בעיקר כאשר החשיפה לתכנים אלה אינה מכוונת אלא אקראית).

4. בשנים האחרונות מתקיים מאמץ בין-לאומי משותף למיגור התופעה של הפצת תכנים פדופיליים, החזקתם וצריכתם. יחידות משטרה במדינות מערביות שונות החלו לחקור ביתר אינטנסיביות את עבירות הפדופיליה הממוחשבת. חקירות אלה מביאות לחשיפה של צרכני תכנים פדופיליים במדינות שונות בעולם. משטרת-ישראל מקבלת בשנים האחרונות פניות רבות, על פי רוב באמצעות האינטרפול, לפתיחה בחקירה נגד צרכני התכנים הפדופיליים שזוהו כמשתמשי אינטרנט מישראל. בנוסף לכך, משטרת-ישראל הקימה מחלק ייעודי בתוך יחידת הסייבר בלהב 433 לטיפול בתיקי פדופיליה באינטרנט.

² השו"ע: New York v. Ferber, 458 U.S. 747 (1982)

³ ראו רע"פ 3890/09 מור נ' מדינת ישראל, תק-על 2009(2) 1797, 1798 (2009); ע"פ 1269/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.12.2015); ת"פ (שלום ת"א) 5174/06 מדינת ישראל נ' מיל, תק-של 06(4) 27461 (2006); ע"פ (מחוזי – מרכז) 756-01-08 פולק נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 20.5.2008); ת"פ (שלום חיפה) 14057-11-08 מדינת ישראל נ' ברוק (פורסם ב"נבו", 14.10.2009); ת"פ (שלום חיפה) 44261-05-10 מדינת ישראל נ' שפרבר (פורסם ב"נבו", 23.1.2011); ת"פ (שלום ים) 4118/09 מדינת ישראל נ' וילנר (פורסם ב"נבו", 31.10.2012); השו"ע גם עם פסיקת בית-המשפט העליון האמריקני: Osborne v. Ohio, 495 U.S. 103 (1990); פסיקת בית-המשפט העליון הקנדי: R. v. Sharpe, [2001] 1 S.C.R. 45, 2001 SCC 2.

א. אפיון העבירה ובחינת חומר הראיות:

5. הקטינות הינה רכיב ביסוד העובדתי של עבירת פרסום התכנים הפדופיליים, כמו גם ביסוד העובדתי של עבירות ההחזקה או הצריכה של אלה. על מנת לוודא כי התכנים הפדופיליים אכן כוללים קטינים, אין מנוס, חרף אי הנעימות, מלעיין בקבצים החשודים פמכילים תוכן פדופילי. היכולת לקבוע בכתב-האישום את היקף ההחזקה או הפרסום של הקבצים הפדופיליים תלויה במישרין בבחינת הקבצים על-ידי היחידה החוקרת.
6. בגדר עיון בקבצים יכול שייכללו גם הפעולות הבאות: (א) שימוש באמצעים טכנולוגיים המאפשרים לזהות כי מדובר בקבצים פדופיליים, מבלי שחוקר עיין בהם בפועל (על-ידי השוואת "חתימה דיגיטלית" של הקבצים במחשבו של החשוד לקבצים אחרים שאותרו במסגרת חקירות אחרות כקבצים פדופיליים); (ב) הצגת קבצי התמונה הפדופיליים כ"סמלים גדולים" בתיקיה, באופן שמאפשר צפייה במספר תמונות יחדיו על המסך (להבדיל מפתחה נפרדת של כל קובץ תמונה).
7. בבואו לבחון את חומר הראיות שנאסף על-ידי היחידה החוקרת, הפרקליט המטפל יקבל לידי את העתק כלל קבצי המחשב שנתפסו על-ידי המשטרה החשודים כמכילים תכנים פדופיליים (להלן: "הקבצים"). לעיתים רחוקות, כאשר הקבצים הרלוונטיים יהיו בנפח זיכרון חריג, העתקתם בידי היחידה החוקרת תתבצע על גבי דיסק-קשיח ולא על גבי תקליטורים. במקרים אלה עשויה להידרש חומרה מיוחדת על מנת לעיין בקבצים. על הפרקליט להזמין לחזקתו את הדיסק הקשיח ולקבל ציוד מתאים מהמשטרה לצפייה בהם (בהתאם לצורך יושב הציוד לאחר מכן למשטרה).
8. על הפרקליט לוודא כי חוקרי המשטרה פירטו היכן אותרו הקבצים הפדופיליים בתוך המדיה המגנטית, וכן כי צוין באופן כללי טיב התכנים הפדופיליים שנצפו (עירום, יחסי מין וכו').
9. על הפרקליט לבחון, ולו מדגמית, את התכנים הפדופיליים שאותרו ולוודא כי החוקרים סיווגו את התכנים כפדופיליים, בצדק, להבדיל מתכנים פורנוגרפיים רגילים. זאת, בשם לב לקיומה של הנסיבה, הקבועה בחוק, של "דמותו של קטיין".
10. ראוי לייחס לחשוד דבר עבירה רק ככל שמדובר בתכנים מיניים של דמויות הנחזות מעבר לכל ספק סביר כדמויות של קטינים. בהעדר ראיות אחרות זולת ההתרשמות הבלתי-אמצעית ממראה הדמויות המופיעות בתכנים המיניים, נכון, ככלל, שלא לכלול בכתב-האישום קבצים הכוללים תיעוד של קטינים על סף בגירות.

11. בכל הנוגע לעבירת הפרסום של תכנים פדופיליים ייתן תובע דעתו להיבטים הבאים :

(1) כאשר נמצא כי החשוד החזיק קבצים פדופיליים בתיקיית שיתוף קבצים, המאפשרת לכל משתמש אינטרנט, המחובר אותה עת לתוכנה, להוריד את הקבצים למחשבו האישי, ייתכן שתתגבש גם עבירת הפרסום, שכן הדבר עולה כדי "הצעה לציבור באמצעות מחשב" (חלק מהגדרת המונח "פרסום" לפי סעיף 34כד לחוק העונשין).⁴

(2) כאשר נמצא כי החשוד העביר קבצים פדופיליים לאדם אחד נוסף (למשל באמצעות שליחה בדוא"ל או בתוכנה להעברת מסרים מיידים), הדבר עשוי לעלות, כדי "פרסום", אם האדם אליו נשלחו הקבצים "עלול להיפגע" מהתכנים. זאת על בסיס ההגדרה של "פרסום" ביחד עם ההגדרה של "ציבור" בסעיף 34כד לחוק העונשין :

"פרסום" כולל הפצה ל"ציבור" באמצעות מחשב ובדרך הזמינה לציבור או הצעה ל"ציבור" באמצעות מחשב.

ביחס למונח "ציבור", נקבע בסעיף 34כד הנ"ל כי: "ציבור" - לרבות כל חלק ממנו העלול להיפגע מהתנהגות שעליה מדובר בהקשרו של מונח זה".

"כל חלק ממנו" יכול שיפורש גם כאדם אחד, ובלבד שמדובר בבירור במי שעלול להיפגע מהתכנים.

היסוד "העלול להיפגע", יכול שיוכח באמצעות נסיבות אובייקטיביות. לדוגמה: אם האדם אליו נשלח הפרסום היה קטין או אם עסקינן באדם שהחשוד ביקש ליצור עמו קשר על מנת לפגוע בו מינית ואגב כך שלח לו קבצים פדופיליים.

(3) כאשר נמצא כי החשוד העביר את הקבצים הפדופיליים לאדם אחד נוסף בלבד והיה מודע לכך שמקבל הפרסום עלול להפיצו הלאה לאנשים נוספים, ואכן בפועל הפרסום הופץ לאנשים נוספים, הרי שניתן יהיה לייחס לחשוד עבירה של "פרסום".

---

⁴ על מנת לבסס את עבירת הפרסום בסיטואציה עובדתית שכזו, יש מקום לבחון את מידת מודעותו של החשוד לאופן פעולתה של תוכנת שיתוף הקבצים, וכן יש מקום לשקול דו"ח של חוקר מחשבים מיומן לצורך הוכחת אופן פעולתה של אותה תוכנה בבית-המשפט.

(4) במקרה של שליחת קבצים פדופיליים לאדם אחד, אשר לא העבירם הלאה לאנשים נוספים, וכאשר לא ניתן לומר על אותו אדם כי "עלול היה להיפגע" מהתכנים הפדופיליים, הרי שאין לראות במעשה משום "פרסום" דבר תועבה, אלא "החזקה" בלבד⁵. עם זאת, במקרה כזה, מן הראוי לציין, כנסיבה מחמירה בכתב-האישום, את העובדה שלבד מן ההחזקה כשלעצמה, הועברו תכנים פדופיליים לאדם אחר.

(5) כאשר נמצא שהחשוד **העביר קבצים פדופיליים למספר אנשים נוספים**, הדבר עשוי לכאורה לעלות כדי "פרסום", אף אם לא יוכח לגבי אותם אנשים נוספים, כי היו "עלולים להיפגע" מן התכנים. זאת מאחר ש"ציבור" משמעו, על פי פשוטם של דברים, קבוצת אנשים גרידא (ההגדרה המופיעה בסעיף 34כד לחוק העונשין היא הגדרה מְרֵבָה)⁶.

(6) במקרה של חשד לביצוע עבירת פרסום של תכנים פדופיליים, בנסיבות בהן מדובר בהדמייה של קטין או ציור של קטין, להבדיל מנסיבות בהן מדובר בקטין ממש, **תישקל העמדה לדין בנסיבות חריגות, ויש לקבל את אישורו של המשנה לפרקליט המדינה (עניינים פליליים) להגשת כתב-אישום.**

12. בכל הנוגע לעבירות ההחזקה או הצריכה של תכנים פדופיליים, ייתן תובע דעתו להיבטים המפורטים להלן:

(1) סעיף 214(ב3) לחוק העונשין מגדיר: "מחזיק" או 'צורך' – למעט המחזיק או הצורך באקראי ובתום לב". נטל ההוכחה הוא על התביעה להראות כי החזקת או צריכת התכנים הפדופיליים אינה באקראי או אינה בתום לב. על כן, יש לבחון אם חומר הראיות מאפשר לשלול קיומה של החזקה או צריכה באקראי ובתום לב.

(2) ישנם מצבים בהם התכנים הפדופיליים יאותרו על-ידי המשטרה במסגרת הקבצים המחוקקים במחשבו של החשוד. במקרה כזה, יש לוודא כי היחידה החוקרת בדקה את טיב השימוש שנעשה בקבצים המחוקקים. כך, למשל, היחידה החוקרת יכולה לנסות לחקור (בחקירה פרונטאלית או בכלים פורנזיים) מתי נפתחו הקבצים המחוקקים לאחרונה על המחשב, מתי נשמרו עליו, מתי נמחקו וכד'.

⁵ בעניין זה פורסם ביום 22.6.2016 תזכיר חוק העונשין (תיקון) (אישור על מסירה לאחר של פרסום תועבה ובו דמותו של קטין), התשע"ו – 2016, בו מוצע לקבוע עבירה פלילית נפרדת להעברת תוכן פדופילי מאדם אחד לאחר, להבדיל מפרסומו ומהחזקתו של התוכן.

⁶ לפיכך, אין צורך להוכיח כי אותו "ציבור" היה עלול להיפגע מן התכנים. רק כאשר מדובר בחלק מן הציבור ("חלק" עד כדי אדם בודד) יש צורך להוכיח את היסוד הנוסף של "העלול להיפגע".

ב. שיקולי העמדה לדין

13. בהתאם לסעיף 214(ד)(2) לחוק העונשין, הגשת כתב-אישום בעבירות לפי סעיף 214 טעונה הסכמה של פרקליט מחוז. אין הכרח שפרקליט המחוז יחתום אישית על כתב-האישום, ודי באישור של פרקליט המחוז בתרשומת פנימית בתיק הפרקליטות. עם זאת, לצד כתב-האישום יש להוסיף הודעה כתובה בחתימת פרקליט/ת המחוז כי כתב-האישום מוגש בהסכמת פרקליט/ת המחוז.

14. בכל הנוגע לעבירות ההחזקה או הצריכה של תכנים פדופיליים, בהינתן שקיימות ראיות מספיקות לצורך העמדה לדין בעבירה על סעיף 214(ב3) לחוק העונשין, יש לשקול - בנוסף על השיקולים הכלליים בנוגע למכלול נסיבות העניין המצדיקות העמדה לדין - גם את השיקולים הייחודיים הבאים:

(1) **כמות התכנים הפדופיליים** - האם מדובר בקובץ אחד, במספר קבצים בודדים, או שמא מדובר בכמות רבה של קבצים;

(2) **סוג התכנים הפדופיליים** - ככל שהתוכן הפדופילי "קשה" ופוגעני יותר, כן גובר האינטרס הציבורי בהעמדה לדין;

(3) **אופן החזקת התכנים הפדופיליים על-ידי החשוד** - יש לבחון האם החשוד גיבה את התכנים הפדופיליים באמצעי אחסון; האם הפריד אותם לתיקיות ייעודיות; והאם העניק לקבצים שמות המסגירים את תוכנם. ככל שבוצעו פעולות כאמור עשוי הדבר להעיד על שימוש חוזר בתכנים אלה, שאז האינטרס הציבורי שבהעמדה לדין גובר;

(4) **מידת הקרבה לחריג של אקראיות ותום לב** - כאמור לעיל, סעיף 214(ב3) לחוק העונשין קובע כי המחזיק או הצורך תוכן פדופילי באקראי ובתום לב לא ייחשב כ"מחזיק" או "צורך", לצורך קיומה של העבירה. ככל שנסיבות המקרה מתקרבות לגדר החריג של אקראיות ותום-לב, אף אם אינן חוצות את סף הכניסה אליו, יש לשקול ביתר שאת האם ראוי להגיש כתב-אישום נגד החשוד.

ככלל, אם נמצא כי מדובר ב"צריכה" חד פעמית של תכנים פדופיליים, ונסיבות העניין אינן מקימות אינטרס ציבורי ניכר בהעמדה לדין (בהתאם לסוג וטיב התכנים שנצרכו ומאפייני החשוד), תיטה התביעה להימנע מהגשת כתב אישום. אולם, במקרה שבו תתבצע עבירה דומה על ידי החשוד בעתיד, יהווה התיק שנגזר, שיקול נוסף ועצמאי לטובת הגשה של כתב אישום;

(5) **תדירות השימוש בתכנים הפדופיליים** – ככלל, אם נמצא כי מדובר ב"צריכה" חד פעמית של תכנים פדופיליים, ונסיבות העניין אינן מקימות אינטרס ציבורי ניכר בהעמדה לדין (בהתאם לסוג וטיב התכנים שנצרכו ומאפייני החשוד), תיטה התביעה להימנע מהגשת כתב אישום. אולם, במקרה שבו תתבצע עבירה דומה על ידי החשוד בעתיד, יהווה התיק שנגנז, שיקול נוסף ועצמאי לטובת הגשה של כתב אישום;

(6) **גיל הקטינים המופיעים בחומר** - ככל שגיל הקטין המופיע במיצג נחזה כקרוב יותר לגיל 18, כך הפרסום המיני יתקרב במהותו לפרסום פורנוגרפי רגיל, אשר אינו אסור בפרסום או בהחזקה. מנגד, ככל שגיל הקטין המופיע במיצג צעיר יותר, כך ניתן לראות מימד מוגבר של חומרה בהחזקה או בפרסום של התכנים הפדופיליים;

(7) **אינדיקציה לביצוע עבירת פרסום והפצה של תכנים פדופיליים** - לעתים, רשות חקירה זרה מצביעה על חשוד מסוים כמי שמשתף בקבצים פדופיליים ברשתות לשיתוף קבצים, ובמסגרת החקירה שנפתחת בישראל נתפסים קבצים המעידים על החזקת תכנים פדופיליים. במקרה שהפרקליטות נמנעת מהגשת הראיות מחו"ל על פי דיני העזרה המשפטית או שהיא מוותרת על העדת חוקרי הרשות הזרה, אף שנמצאו אינדיקציות לפרסום תכנים פדופיליים באמצעות הרשת, הרי שנותרת עבירת ההחזקה או הצריכה בלבד. עם זאת, ברמה הלכאורית, קיימת אינדיקציה לביצוע עבירות של פרסום. אינדיקציה כזו מחזקת את האינטרס הציבורי בהעמדה לדין.

ג. ניסוח כתב האישום

15. מבלי לגרוע מהוראות הדין וההנחיות ביחס לדרך ניסוח כתב-האישום (ראו הנחיית פרקליט המדינה מספר 3.1 בדבר "דרך ניסוח כתב האישום") כתב האישום שעניינו העבירות שביסוד הנחיה זו רצוי שיכלול, בין היתר - וככל שהדבר אפשרי בנסיבות - מידע באשר לחומר הפדופילי, לרבות:

(1) מאפייני הקבצים הפדופיליים – האם מדובר בתמונות או בסרטי וידאו;

(2) כמותם המספרית של הסרטים ו/או התמונות ו"משקלם" המחשבי (קרי, נפח הזכרון של הקבצים הפדופיליים);

(3) מספר התיקיות המכילות את התכנים הפדופיליים;

(4) שמות תיקיות ושמות קבצים (ובפרט כאשר אלה מלמדים על נתונים מפלילים כגון גילאי הקטינים);

(5) אפיון כללי של תוכן התכנים הפדופיליים וטיב האינטראקציה המינית הנצפית בהם :
האם מדובר בתכני עירום חלקי או מלא, קיום יחסי מין עם אדם נוסף (בגיר או קטין)
וכדומה.

(6) תדירות ההפצה של התכנים הפדופיליים (במקרה של עבירת פרסום) או תדירות
הצריכה שלהם (במקרה של עבירות החזקה או צריכה).

ד. עיון ההגנה בחומר חקירה הכולל את התכנים הפדופיליים

16. התכנים הפדופיליים, ככל שנאספו במסגרת החקירה המשטרתית, עולים כדי "חומר
חקירה" כהגדרתו בסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב – 1982. מכאן
שקמה להגנה הזכות לעיון בהם.

17. עם זאת, ככלל, אין לאפשר לנאשם או לבא-כוחו להעתיק את התכנים הפדופיליים בתיק,
כחלק ממימוש זכות העיון, שכן העתקה כאמור תפגע בכבודם ובפרטיותם של הקטינים
המופיעים במיצג מעבר לנדרש⁷ ואף עשויה להביא לזליגה של תכנים כאמור לגורמים
בלתי מורשים.

18. על מנת לאפשר לנאשם, לבא-כוחו ולמומחה מטעמם לעיין בתכנים הפדופיליים במסגרת
מימוש זכות העיון בחומר החקירה, יש להעמיד את התכנים האמורים לעיונם במשרדי
הפרקליטות או במשרדי היחידה החוקרת. העיון יהא בשעות העבודה המקובלות, במקום
ובתנאים שיהא בהם כדי להקל על ההגנה לבצע את מלאכתה. העיון יכול שיכלול צפייה
בתכנים עצמם, וכן ניתוחים פורנזיים כאלה ואחרים של הקבצים.

19. ככל שההגנה תבקש ליצור לשימושה עותק של המדיה המגנטית המכילה את התכנים
הפדופיליים, לשם "הרצת" בדיקות שונות, באחריות התביעה והיחידה החוקרת לערוך
עבורה עותק כאמור. ככלל, העותק יוחזק במשרדי הפרקליטות או במשרדי היחידה
החוקרת, בלא שהתביעה או המשטרה יעיינו בו בשום שלב לאחר עריכתו הראשונית,
וזאת על מנת שלא לפגוע בהגנת הנאשם.

⁷ השוו עם בש"פ 6022/96 מדינת ישראל נ' מזור, פ"ד נ(3) 686 (1996); בש"פ 6640/06 קרוכמל נ' מדינת ישראל, תק-
על 3730 (3)06 (2006); הנחיית פרקליט המדינה 6.1 "עיון הנאשם בחומר החקירה לאחר הגשת כתב אישום נגדו"
סעיפים 32-33. יצוין כי ככלל, גם התחייבות הסניגור להחזיק החומר הפדופילי ברשותו בלבד והשבתו לידי התביעה
מיד עם תום ניהול המשפט - אין בה כדי לרפא את החשש הממשי שמא התכנים לא יאובטחו כראוי ולבסוף העתק
מהם ייצא משליטתו.

ה. טיעון לעונש

20. במסגרת הטיעון לעונש יש להדגיש בפני בית המשפט, בין היתר, את ההיבטים העקרוניים המגלמים את חומרת העבירות, את תכליות האיסור החוקי על עבירות הפרסום, ההחזקה והצריכה של התכנים הפדופיליים, ואת המאבק הגלובאלי בתופעת הפדופיליה האינטרנטית, אשר מדינת-ישראל נוטלת חלק בו.

21. ראוי להדגיש כי הגם שעבירות ההחזקה והצריכה של תכנים פדופיליים מתייחסות ל"צרכן הקצה", ולא ליצרני התכנים האסורים ולמפציהם, אין בכך כדי לעקר את החומרה שבמעשים.

22. בעניינם של נאשמים בעבירות של פרסום תכנים פדופיליים, החזקתם או צריכתם, על בית-המשפט לקבל הערכת מסוכנות מינית עובר לשלב הטיעונים לעונש.⁸ יש לשים לב לכך, שעל פי הגדרת "הערכת מסוכנות" בסעיף 1 לחוק הגנה על הציבור מפני עברייני מין, הערכת זו לא תתייחס לסיכון להישנות עבירה של החזקה או צריכה של תכנים פדופיליים, אלא לביצוען של עבירות מין אחרות.

23. לאחר ביצוע הערכת המסוכנות המינית, עמדתה העונשית של המדינה תיבחן על יסוד כלל הנסיבות הרלבנטיות ובשים לב (ככל שהדברים ידועים) למניעי הנאשם לביצוע העבירה; מידת התמכרותו לתכנים פדופיליים; האפשרות לקיומה של סטייה מינית פדופילית (בכפוף למגבלות יכולת האבחון של שירות המבחן בעניין זה); מידת הפנמתו של הנאשם את חומרת העבירה והאפשרות לביצוען של עבירות מין בעתיד.

24. ככלל, בעבירות של פרסום, החזקה או צריכה של תוכן פדופילי, יש לעתור לחילוט המחשבים והמדיה המגנטית הכוללים את התכנים הפדופיליים ולהשמדה של הקבצים המכילים את אותם תכנים.⁹ ככל שהופקו תקבולים כתוצאה מעבירות הפרסום של התכנים הפדופיליים, יש לבחון את אפשרות חילוטם של תקבולים אלה בהתאם לדין וההנחיות הכלליות ביחס לחילוט תקבולי עבירה.

25. לעתים, כאשר המדיה המגנטית שנועדה לחילוט כוללת תכנים לגיטימיים, נוסף על התכנים הפדופיליים, עשוי הנאשם לבקש להעתיק לרשותו תכנים מסוימים. במקרה כזה, ראוי לשקול בחיוב את הבקשה ולאשר העתקת תכנים המבוקשים על-ידי הנאשם, בתנאי שהלה יספק את המדיה המגנטית לצורך ביצוע ההעתיקה ובלבד שההעתיקה תבצע על-ידי חוקר מחשבים מיומן ביחידה החוקרת.

⁸ זאת לנוכח העובדה שעבירות אלה נכללות בגדר "עבירת מין", כהגדרתה לאחר תיקון מס' 2 (משנת 2011) לחוק הגנה על הציבור מפני עברייני מין, התשס"ו – 2006.
⁹ זאת על בסיס הוראת סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט – 1969.

26. ככלל, יש להימנע ממצב של מחיקה בלבד של התכנים הפדופיליים והחזרת המחשבים והמדיה המגנטית המחוקה לידי הנאשם, וזאת מן הטעמים הבאים: ראשית, לעתים ניתן יהיה לשחזר את התכנים המחוקים ובכך "להחיות" את התכנים האסורים במדיה שהוחזרה לנאשם. שנית, בשלב המחיקה, יש חשש שיוחמצו חלק מהתכנים הפדופיליים אשר הוסוו על-ידי החשוד, למשל על-ידי הסתרת הקבצים בתיקיות "תמימות" או על-ידי שינוי סיומת הקובץ לסיומת שאינה מסוג תמונה או סרט.